

raadene have sat paa disse Lovforslag, som vi nu skulle bøje os for, selv om vi med den ærede Ordfører maa indrømme, at vi gøre det nødig. Vi kunne mange Steder ikke være bekendte at staa paa et saa gammeldags og forældet Standpunkt. Det gælder saavel Valgrets- som Beskatningsforholdene. Det skinnede tydeligt gennem den ærede Ordførers Foredrag, at han her skulde forsvare Ting, som han under ingen Omstændigheder vilde forsvare under andre Forhold. Det kan ikke nytte at tage saa valent paa det. Naar vi erkende med os selv, at Forholdene ere daarlige, maa vi tage de nødvendige Forholdsregler for at faa dem forandrede. Det er som at skære en Gren ud af et kræftbefængt Træ, vi maa gøre det, selv om det skaber et Saar.

Det kan ikke nytte, at vi bøje os for Kolonialraadene, der nu synes at være dem, der dirigere og stille Forslag om, hvorledes alt dette skal ordnes. Vi maa huske paa, at en mere reaktionær Forsamling end Kolonialraadene findes neppe. Flertallet f. Eks. i St. Croix Kolonialraad kan besættes af en enkelt Mand med hans Forvaltere, som ikke behøve at have Indfødsret, og som ikke have andre Formaal, end hvad der tjener deres egen private Interesse bedst. Jeg skal ikke sige det mindste ondt om disse Folk. Bevares, det er hæderlige og brave Folk, men Mindretallet har skarpt pointeret i sine Ændringsforslag, at det gjaldt om, at de, der skulde staa for Styret, altsaa de valgbare, skulde have Indfødsret. Hvis de ikke have saa megen Interesse for Styrelsen, at de ville søge Indfødsret, bør de heller ikke være valgbare. Jeg kunde ogsaa ønske, at man skulde have Indfødsret for at have Valgret. Jeg erkender, at Forholdene gøre det vanskeligt at gaa dertil, men i alt Fald vil jeg indstændig tilraade at vedtage Forslaget om, at man skal have Indfødsret for at være valgbar. Thi hvad vil der f. Eks. blive af Skolevæsenet, naar man nu delegerer dette Lovgivningsarbejde til Kolonialraadene? Jeg erkender, at Udvalgets Flertal paa mange Punkter har taget Hensyn til de Tanker og Bemærkninger, jeg har fremsat, hvorfor jeg ogsaa paa mange Punkter er enig med det. Men hvad skal der f. Eks. blive af Skolevæsenet, naar vi delegere hele dette Lovgivningsarbejde til Kolonialraadene? Der er vel indsat en Bestemmelse om, at Skoledirektøren skal ansættes herfra. Vi have altsaa Indflydelse paa Skoledirektøren, men ikke synderlig Indflydelse paa selve Skolevæsenet uden gennem denne. Men vi vide jo, hvor-

dan de Folks Stilling er derovre overfor de andre Fremskridt, der har været Tale om, de holde dem absolut nede. Den reaktionære Forsamling, som Kolonialraadene ere, er ikke interesseret i, at den almindelige Befolkning kommer op paa et bedre Kulturtrin. De have de gamle reaktionære Ideer, som ogsaa i sin Tid vare gældende herhjemme, at naar den almindelige Befolkning faar mere Oplysning, er den vanskeligere at regere. Dette Princip anerkende vi dog vist ikke mere herhjemme. Derfor mener jeg, at den Dag bør ikke være langt borte, da Ministeren maa benytte den Ret, han har, til under visse Forudsætninger at forelægge Forslag, selv om Kolonialraadene ikke ville være med dertil.

Af Ændringsforslagene skal jeg kortelig omtale dem, hvor jeg og andre staa som Mindretal, og ved hvilke vi forvente, at bedre Resultater kunne opnaas. Det gælder først og fremmest Ændringsforslagene Nr. 2, 3 og 4, hvor vi forlange Grænserne for Valgret udvidede saaledes, at der kan fremskaffes et noget mere demokratisk Kolonialraad end nu. Det foreliggende Forslag betegner et lille Fremskridt fra det bestaaende, men jeg synes, det er haardt, naar Ordføreren sagde, at Regeringen havde ønsket at gaa længere ned, men var bange for, at det var alt for farligt. (Ordføreren [Bluhme]: Kolonialraadene!). Naa, Kolonialraadene mente, det var for farligt, men saa synes jeg nok, at det kunde berolige den ærede Ordfører og den ærede Minister, at Kommissionen i sin Tid foreslog en Grænse, som selv Kammerherre Scavenius vilde være med til. Ere vi komne saa vidt herhjemme, at Regeringen og dens Ordfører ikke ville gaa saa vidt i Valgrettens Udvidelse, som Kammerherre Scavenius vilde? Jeg tror nok, vi kunde forsvare det. Jeg har i sin Tid ønsket, at man skulde gaa yderligere, men jeg erkendte, at Forholdene ere vanskelige, og derfor lod jeg mig nøje med det. Men nu vil ikke engang Regeringen eller dens Ordfører følge Kommissionens Forslag, fordi Kolonialraadene sige nej. Man maa huske, hvad dette Kolonialraad er, og se det i Belysning deraf, for saa tror jeg ingen Vanskelighed det vilde volde at følge Kommissionen der. Det er under det Hensyn, jeg og Mindretallet have stillet disse Ændringsforslag. Det er absolut ikke at gaa for langt. Det gælder alle disse tre Ændringsforslag. Det er kun at gaa med til det, Kommissionen i sin Tid foreslog, og som vi vare enige om.